

**Vermes László
(1936–2020)**

A magyar mezőgazdasági vízgazdálkodás és a talajjavítás korszerű mérési módszereinek, folyamatának nemzetközileg ismert és elismert, kiemelkedő egyénisége, életének 85., házasságának 62. évében türelemmel viselt betegség után, 2020. október 8-án elhunyt. Eltávozásával a hazai mezőgazdasági vízgazdálkodás szakembereinek nemzedéke meghatározó vezető alakját veszítette el.

Dr. Vermes László 1936-ban született Budapesten. 1959-ben szerzett mezőgazdasági mérnöki oklevelet a Gödöllői Agrártudományi Egyetemen, majd öntözéses növénytermesztő szakmérnöki oklevelet 1962-ben, egyetemi doktori fokozatát pedig 1970-ben kapta meg, 1972-ben részt vett a hollandiai Wageningenben tartott 11. Nemzetközi Vízrendezési Tanfolyamon. 1975-től a mezőgazdasági tudomány kandidátusa, 1996-tól az MTA Doktora.

1959-től 1961-ig vidéki gyakorlati munkahelyeken öntözésfejlesztési szaktanácsadói munkát végzett, különösen az esőszerű öntözés megismertetése érdekében. 1961 és 1982 között a VITUKI (Vízgazdálkodási Tudományos Kutatóközpont, Budapest) munkatársa volt, ahol témafelelősként, később az általa szervezett országos kutatói munkacsoport vezetőjeként vett részt a hazai komplex szennyvíz-, szennyvíziszap- és hígtrágya-hasznosítási kutatómunka megindításában, bonyolításában és irányításában. A szennyvíz- és szennyvíziszap kutatásainak eredményei korán felhívták a figyelmet az akkor még kezdeti eredményekre támaszkodó, a talajok nehézfémzennyezési problémáira, és a nitrát eredetű talajvízszennyezésekre.

Publikációiban és előadásaiban nemcsak a problémákra hívta fel már korán a figyelmet, hanem a rendszerváltás után fontossá vált talajok kármentesítési megoldásainak is egyik legjobb és elismert szakértőjévé vált.

1991–93 között a Földművelésügyi Minisztériumban az Oktatási Osztály vezetője, mellette mellékfoglalkozású egyetemi docens a Kertészeti és

Élelmiszeripari Egyetemen, amelynek neve később többször változott. Itt 1993 óta főfoglalkozású egyetemi tanár, 1994–96 között oktatási rektorhelyettes, 1996–99 között a Talajtan és Vízgazdálkodás Tanszék vezetője, majd professzora. 2006 júliusa óta nyugalmazott egyetemi tanárként, 2009 júliusa óta pedig Professzor Emeritusként vett részt az egyetemi oktató és kutatómunkában. Szigorú értékeltetői munkáját széleskörű szakismeretere támaszkodva, élvezetes stílusban adta elő, népszerűsítve a mezőgazdasági vízgazdálkodást és az agrárkörnyezetvédelmet hallgatói körében.

Tagja volt az MTA és más, országos szakmai szervezetek tudományos bizottságainak, szakosztályainak. 1993-tól alapítója és elnöke a Magyar Talajtani Társaság Talajszennyezettségi Szakosztályának, megbecsült tagja volt a Magyar Öntözési Egyesületnek. A Magyar Hidrológiai Társaságnak 1962-től volt tagja. A Mezőgazdasági Vízgazdálkodási Szakosztályban tevékenykedett, az utóbbi évtizedben a szakosztály társelnöke volt. 1977-től tagja, majd 1996–2000 között titkára az MTA Agrártudományok Osztálya Mezőgazdasági Vízgazdálkodási Bizottságának is.

Tagja volt több nemzetközi szakmai szervezetnek (ICID, UNCCD Group of Experts), 1996–2000 között részt vett a Környezetvédelmi Minisztérium Hulladékértékelő Bizottságának munkájában. A hazai és a nemzetközi üléseken szakértelmével, felkészültségével szerzett megbecsülést a magyar vízgazdálkodási szakterületnek.

1964-ben a Földművelésügyi Minisztérium a Mezőgazdaság Kiváló Dolgozója, majd az Elnöki Tanács a Munka Érdemrend Bronz fokozatával ismerte el korai munkáját. Fontosnak tartotta a szakmai eredmények minél szélesebb körű népszerűsítését, amelyet a Magyar Agrártudományi Egyesület 1982-ben Cserhádi Sándor Emlékéremmel, majd 1987-ben PRO RE RUSTICA PROMOVENDA Emlékéremmel ismert el.

A nemzetközi szakmai körökben elért sikereknek, valamint a szakterületén felmutatott hazai eredményeinek elismeréseként 2004-ben a Magyar Agrártudományi Egyesület (MAE) jubileumi Emlékérmét, 2008-ban a MAE Aranykoszorús Érmét kapta meg az Egyesület Elnökségétől. 2011-ben a Magyar Hidrológiai Társaság (MHT) Elnöksége tiszteleti taggá választotta és megkapta a Társaság PRO AQUA Aranygyűrűjét is.

Szakmai hagyatékát és emberi nagyságának emlékét megőrizzük és ápoljuk.

Tamás János